

Arrest

nr. 129 677 van 18 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. WILMS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit het dorp Kelaghrou, gelegen in het district Khogyani in de provincie Nangarhar. U bent Pashtoun van etnische origine, 18 jaar oud en hangt het soennitische geloof aan.

Acht jaar voor uw vertrek verdween uw vader in mysterieuze omstandigheden. Sindsdien heeft niemand nog iets van hem vernomen.

Twee à drie jaar later vervoegde uw broer de rangen van het nationale leger van Afghanistan. Hij werd achtereenvolgens in de provincies Laghman en Kunar gestationeerd waar hij aan de slag ging als chauffeur van een tankwagen voor water. Eind 2010 kreeg uw broer een brief van de taliban waarin stond dat hij moest stoppen met zijn werk. Uw broer besteedde geen aandacht aan die waarschuwing en zette zijn activiteiten bij het leger voort.

Eén maand later liet uw broer weten dat hij verlof had genomen en onderweg was naar jullie huis om jullie te bezoeken. Uw broer kwam echter nooit aan bij jullie woning. Toen jullie hem probeerden te contacteren, merkten jullie dat zijn gsm was uitgeschakeld. Drie dagen later gaf u samen met uw moeder zijn verdwijning aan in het districtshuis. Nadat men daar contact opnam met de werkplaats van uw broer, bleek dat hij daar ook al drie dagen niet meer was verschenen.

Eén dag later kregen jullie een brief van de taliban waarin stond dat ze uw broer hadden gegijzeld. Ze schreven dat jullie moesten doen wat ze van jullie verlangden en dat jullie niet meer naar het districtshuis mochten gaan, anders zouden jullie worden vermoord. Toen jullie dit meldden op het districtshuis, kregen jullie te horen dat de overheid niet kon instaan voor jullie veiligheid.

Kort nadien kregen jullie nog een brief. Ditmaal schreven de taliban dat ze jullie huis wilden gebruiken als uitvalsbasis voor een aanval tegen een nabijgelegen basis van de buitenlandse troepen. Bovendien moest u die aanval inleiden door een zelfmoordaanslag te plegen aan de ingang van die basis. Indien u zou weigeren, dan zou uw hele familie problemen krijgen. Na overleg tussen uw moeder en uw oom, besloten ze dat u het land moest verlaten. Acht of negen dagen na de ontvoering van uw broer, verliet u Afghanistan.

Via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk kwam u op 9 januari 2012 aan in België. Dezelfde dag nog vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), drie attesten over het werk van uw broer, vijf foto's van uw broer bij het leger en een verzendingsbewijs uit Afghanistan.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

U bent er immers niet in geslaagd de door u beweerde problemen met de taliban, die aan de basis liggen van al uw problemen in Afghanistan, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de ontvoering van uw broer door de taliban. Zo verklaarde u dat uw **broer R.(...)** begin 2011, acht of negen dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, werd ontvoerd door de taliban en dat u noch uw familie sinds uw vertrek nog iets over hem hebben vernomen (CGVS, p. 16-17). Na uw aankomst in België ontving u hier een verzending uit Afghanistan, die volgens u werd opgestuurd door uw oom M.(...) G.(...) (CGVS, p. 14). Na analyse van het verzendingsbewijs blijkt evenwel dat dit werd opgestuurd vanuit Kabul door de **afzender R.(...)**, woonachtig op het adres: 12th District Arzam Qeemat, Block # 13, 2nd Avenue, Kabul, Afghanistan.

Gevraagd of u nog andere familie of kennissen hebt die R.(...) heten, antwoordde u ontkennend. Toen u vervolgens werd voorgelegd hoe het mogelijk is dat R.(...) uw post op 26 juni 2012 heeft verzonden terwijl hij volgens uw verklaringen begin 2011 spoorloos is verdwenen, bleef u volhouden dat uw oom die documenten heeft opgestuurd. U voegde hier aan toe dat wanneer iemand post wil versturen, dit op naam van een familielid dient te gebeuren en het niet mogelijk is om dat te doen op de naam van een onbekende persoon (CGVS, p. 18). Toen u vervolgens de logische vraag werd gesteld waarom de naam van uw broer wel bekend is bij de post en die van uw oom niet, verklaarde u dit niet te weten. U kon hier enkel nog aan toevoegen dat uw oom schrik had en zelf vreesde voor problemen met de taliban (CGVS, p. 18). Deze verklaring is evenwel niet in staat de vastgestelde anomalie te verhelderen.

Toen u ermee werd geconfronteerd dat de afzender van de post een adres in Kabul had opgegeven als verblijfplaats, antwoordde u eerst ontwijkend en verklaarde u vervolgens dat alle Afghaanse post die bestemd is voor het buitenland eerst naar Kabul wordt gestuurd (CGVS, p. 18). Deze verklaring is evenwel niet in staat te verhelderen waarom de afzender van dit document een woonplaats in Kabul heeft opgegeven. Aangezien u in België post hebt ontvangen van R.(...) en u zelf expliciet hebt verklaard dat u maar één R.(...) kent, met name uw broer die begin 2011 werd ontvoerd, kan er logischerwijs enkel besloten worden dat uw broer en die afzender één en dezelfde persoon zijn. Bijgevolg kan er onmogelijk nog geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw broer in 2011 werd ontvoerd en dat jullie sindsdien niets meer van hem hebben vernomen. Aangezien de ontvoering van uw broer tevens aan de basis ligt van de problemen waardoor u vervolgens Afghanistan hebt verlaten, komt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op losse schroeven te staan.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven wordt bovendien bevestigd door de vaststelling van verschillende incoherenties en tegenstrijdigheden doorheen uw verklaringen. Zo liet u tijdens uw asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) optekenen dat jullie twee dreigbrieven van de taliban hebben ontvangen. Eén voor de ontvoering van uw broer en één in de daaropvolgende dagen (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal maakte u evenwel melding van drie dreigbrieven. Eén voor de ontvoering van uw broer en twee in de daaropvolgende dagen (CGVS, p. 15). Toen u hiermee werd geconfronteerd verklaarde u dat

men u op de DVZ nooit had gevraagd hoeveel brieven de taliban naar jullie hadden verstuurd en herhaalde u dat de taliban jullie in totaal drie brieven verstuurden (CGVS, p. 19). Het is evenwel erg opmerkelijk dat u het bestaan van die derde brief nooit hebt vermeld bij uw asielaanvraag op de DVZ. Te meer daar er volgens uw verklaringen in die brief geschreven staat dat u een zelfmoordaanslag moest plegen voor de taliban (CGVS, p. 19).

Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat u tijdens uw asielaanvraag op de DVZ zelfs in het geheel niet hebt vermeld dat de taliban wilden dat u voor hen een zelfmoordaanslag zou plegen. Toen u hiermee werd geconfronteerd, verklaarde u dat tolk op de DVZ u had gezegd dat u enkel een paar puntjes diende mee te delen en dat u niet alles moest vertellen (CGVS, p. 20). Uit de vragenlijst blijkt evenwel dat u toen werd gevraagd om een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten waardoor u in Afghanistan vreest voor vervolging door de taliban (Vragenlijst CGVS, vraag 4-5). Dat u toen een dergelijk essentieel aspect van uw asielrelaas over het hoofd zou hebben gezien, is dermate weinig aannemelijk, dat het de geloofwaardigheid van uw directe vluchtaanleiding verder ondermijnt.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u verklaart dat u in Afghanistan in het kader van uw asielmotieven drie brieven van de taliban en twee van het districtshuis hebt ontvangen, maar dat u die documenten bijna twee jaar na uw asielaanvraag nog steeds niet hebt voorgelegd. Toen hiernaar werd gevraagd, verklaarde u niet te weten waar die brieven zijn. U zou dit tevens aan uw moeder hebben gevraagd, maar ook zij wist niet waar die documenten zich bevinden (CGVS, p. 13).

Gelet op bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd om de door u beweerde problemen met de taliban, die aan de basis liggen van uw vertrek uit Afghanistan, aannemelijk te maken. Hierdoor kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven, zodat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert

dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afgaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afgaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Wat betreft uw persoonlijke situatie dient er vooreerst op gewezen te worden dat u doorheen uw asielpcedure tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over uw persoonlijke activiteiten in Afghanistan. Zo liet u tijdens uw asielaanvraag op de DVZ optekenen dat u in Afghanistan drie jaar naar school ging en vier jaar lang een voedingswinkeltje hebt uitgebaat in uw dorp (Vragenlijst CGVS, vraag 10). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u evenwel dat u vier jaar naar school ging en verder enkel instond voor de voedselvoorziening van jullie koe. Toen u ermee werd geconfronteerd dat u op de DVZ had verklaard dat u een voedingswinkel had uitgebaat, bevestigde u dit maar verklaarde u dat u dit minder dan twee maanden had gedaan en dat het geen grote winkel was.

Toen u ermee werd geconfronteerd dat u op de DVZ had verklaard dat u drie jaar naar school was gegaan en vier jaar uw eigen winkel had uitgebaat, ontkende u dit te hebben vermeld en herhaalde u dat u vier jaar naar school was gegaan en slechts twee maanden wat goederen had verkocht achter een tafeltje in uw dorp (CGVS, p. 4-6). Deze verklaringen zijn evenwel geenszins in staat de vastgestelde tegenstrijdigheden te verhelderen. Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over uw scholingsgraad en activiteiten voor uw vertrek uit Afghanistan en u derhalve geen zicht biedt op uw persoonlijk profiel.

Voorts dient te worden opgemerkt dat ook uw verklaringen over de verdwijning van uw vader, een tiental jaar geleden, allesbehalve weten te overtuigen. Zo zou uw vader op mysterieuze wijze zijn verdwenen nadat hij met een onbekende man was meegegaan die bij jullie had aangeklopt. Sindsdien zouden jullie niets meer over hem hebben vernomen. Desgevraagd blijkt u evenwel geen enkel idee te hebben over de identiteit van de man die toen bij jullie aanklopte en weet u evenmin of uw vader uit vrije wil of onder dwang met die persoon is meegegaan. U kon enkel meedelen dat uw vader de deur achter zich open had gelaten en dat hij nooit meer is teruggekomen (CGVS, p. 8). Ook deze verklaringen maken allerminst een aannemelijke indruk.

Ook uw verklaring als zou u naast de zorgen voor jullie koe uw tijd gevuld hebben met spelen "soms op de ene plaats [...], soms op de andere" (CGVS, p. 5), bevestigt de vaststelling dat u uw persoonlijk profiel en werkelijke familiale situatie tracht te verhullen. Indien u daadwerkelijk de oudste nog thuis wonende zoon van een alleenstaande moeder op het Afghaanse platteland zou zijn, is het immers weinig aannemelijk dat u uw tijd niet nuttiger zou besteden dan met spelen en het voederen van één koe (CGVS, p. 5-7). Bovendien dient vastgesteld te worden dat, hoewel u nog steeds contact hebt met uw familie (CGVS, p. 9-10), u niet kan of wil zeggen hoe uw familie momenteel rondkomt. U denkt dat ze jullie gronden aan het verkopen zijn, maar het blijft bij veronderstellingen (CGVS, p. 10-11). Dat u zich niet zou informeren naar de manier waarop uw alleenstaande moeder en jongere broer en zussen sinds uw vertrek rondkomen, is echter weinig aannemelijk. Weerom dient vastgesteld te worden dat u de ware (financiële) situatie van uw familie tracht te verhullen.

Naast het feit dat u geen zicht biedt op uw persoonlijk profiel en het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen, waardoor het vermoeden bestaat dat uw persoonlijke situatie in Afghanistan beter is dan u wil laten uitschijnen, dient bovendien vastgesteld te worden dat u, zoals reeds hoger vermeld, in België post hebt ontvangen van een persoon die dezelfde naam draagt als uw broer en wiens verblijfsadres in de stad Kabul is gesitueerd. Aangezien u zelf verklaarde slechts één persoon te kennen met die naam en uw verklaringen omtrent die verzending geenszins aannemelijk zijn (zie supra), dient logischerwijs te worden vastgesteld dat uw broer in de stad Kabul woont en u derhalve over een netwerk in de stad Kabul beschikt.

Gelet op de hoger aangehaalde richtlijnen van UNHCR en rekening houdend met het feit dat er geen objectieve argumenten aanwezig zijn die er op wijzen dat het voor u onmogelijk of onredelijk zou zijn om zich te vestigen in de stad Kabul, alwaar u over een netwerk beschikt, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara heeft enkel betrekking op uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet onmiddellijk ter discussie staan. Wat betreft de foto's van een soldaat die bij verschillende buitenlandse militairen poseert, dient te worden opgemerkt dat op basis van deze foto geenszins kan worden opgemaakt of de afgebeelde persoon daadwerkelijk uw broer is. Wat betreft de verschillende documenten over het werk van uw broer bij het Afghaanse leger dient te worden opgemerkt dat deze stukken slechts fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan evenwel geen bewijswaarde worden verleend. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Tevens stelt verzoeker dat zijn reis zeer traumatiserend, uitputtend en intens is geweest en een impact heeft gehad op zijn fysieke en geestelijke gezondheid. Verzoeker heeft echter te goeder trouw op de hem gestelde vragen geantwoord.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een kopie van zijn taskara, een kopie van de attesten van zijn broer, een kopie van de foto's van zijn broer en een kopie van het verzendingsbewijs toe. Deze documenten werden ook reeds neergelegd voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken een brief te hebben gekregen van de taliban voor de ontvoering van zijn broer en een tweede brief te hebben gekregen na de ontvoering van zijn broer. Een paar dagen later zou de taliban het huis van verzoeker binnengevallen zijn op zoek naar hem, maar verzoeker was op dat moment bij zijn oom. Verzoekers moeder vroeg dan aan zijn oom om hem te helpen het land te verlaten omdat ze haar zoon niet wou verliezen (stuk 12, vragenlijst, p. 4). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker daarentegen drie dreigbrieven van de taliban te hebben ontvangen, een voor de ontvoering van zijn broer en twee erna (stuk 6, gehoorverslag, p. 15, 17). Daarnaast blijkt

uit de verzoekers verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn oom en moeder reeds besloten hadden hem het land uit te sturen voordat de taliban het huis binnenviel (stuk 6, gehoorverslag, p. 15, 17). Bovendien liet verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken geheel onvermeld dat de taliban wou dat hij een zelfmoordaanslag voor hen pleegde (stuk 12, vragenlijst, p. 4). Nochtans stond dit ook in de brief waarbij de taliban eiste dat de familie onderdak moest verlenen aan strijders, hetgeen verzoeker wel vermeldde voor de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 6, gehoorverslag, p. 15; stuk 12, vragenlijst, p. 4). Volgens verzoekers verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken stond dit echter in de tweede brief van de taliban, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat dit in de derde brief stond (stuk 6, gehoorverslag, p. 15, 19; stuk 12, vragenlijst, p. 4). Voorts verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij met de brief van de taliban naar het districtshuis ging. Zij zouden gezegd hebben dat ze hem gingen helpen, maar deden niets (stuk 12, vragenlijst, p. 4). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker echter dat hij de brief toonde aan het districtshoofd en dat deze stelde dat hij eerlijk met hen zou zijn en 's nachts geen mensen kon plaatsen voor hun veiligheid (stuk 6, gehoorverslag, p. 15). Voor zover verzoeker deze tegenstrijdigheden en nalatigheden tracht te verklaren met het argument dat op de Dienst Vreemdelingenzaken niet expliciet zou zijn gevraagd hoeveel brieven de taliban verstuurd en dat de tolk zei dat hij niet alles moest vertellen, stelt de Raad vast dat bij het invullen van de vragenlijst weliswaar wordt vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 6, gehoorverslag, p. 19, 20; stuk 12, vragenlijst, p. 2). Bovendien bevestigde verzoeker aan het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken goed verliep, dat hij een samenvatting heeft kunnen geven van alle redenen die aanleiding gaven tot zijn vertrek, dat zijn verklaringen aan hem werden voorgelezen en dat deze overeenkwamen met hetgeen hij had verklaard (stuk 6, gehoorverslag, p. 2). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij wel degelijk aan de tolk verklaarde dat de taliban van hem eiste dat hij een zelfmoordaanslag pleegde, maar dat deze hem aanmaande om verder te vertellen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, stelt de Raad vast dat dit een loutere post factum verklaring is van verzoeker. De bovenstaande vaststellingen zijn dermate dat ze geenszins kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar. Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoeker de derde dreigbrief en het feit dat hij een zelfmoordaanslag diende te plegen volledig onvermeld liet voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Overigens stelt de Raad vast dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker geen van deze dreigbrieven kan voorleggen indien hij deze werkelijk zou hebben ontvangen. Verzoeker verklaart immers een van de dreigbrieven uit woede te hebben verscheurd, maar stelt geenszins te weten waar de andere dreigbrieven zich bevinden. Ook verzoekers moeder zou daar niets over weten (stuk 6, gehoorverslag, p. 13). Ook met betrekking tot de brieven die verzoeker zou hebben ontvangen van het districtshuis weet hij niet wat ermee gebeurd is (stuk 6, gehoorverslag, p. 19). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker en zijn familie dermate onzorgvuldig zouden omspringen met deze dreigbrieven van de taliban en het districtshuis. In dit opzicht is het eveneens geenszins aannemelijk dat verzoekers broer, die bij het leger zou hebben gewerkt, geen aandacht besteedde aan de eerste dreigbrief van de taliban (stuk 6, gehoorverslag, p. 15).

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat zijn documenten hem werden opgestuurd door zijn oom M. G. (stuk 6, gehoorverslag, p. 14). Uit het door verzoeker neergelegde verzendbewijs blijkt echter dat deze documenten werden verzonden door R., die dezelfde naam draagt als verzoekers verdwenen broer. Bovendien is deze R. volgens het verzendbewijs woonachtig in Kabul. Verzoeker verklaart voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter geen andere familieleden of kennissen te hebben die R. heten (stuk 6, gehoorverslag, p. 18). Erop gewezen dat zijn post werd opgestuurd door R., stelt verzoeker dat je in Afghanistan post moet verzenden op naam van een familielid en niet op naam van een onbekende persoon. Gevraagd waarom de naam van zijn broer wel bekend zou zijn bij de Afghaanse post en die van zijn oom niet, stelt verzoeker slechts dit niet te weten en dat zijn oom schrik had om problemen te krijgen met de taliban (stuk 6, gehoorverslag, p. 18). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn familie verklaard heeft aan de taliban dat zij niet weten waar hij is en de taliban zijn familie zouden vermoorden indien zij dit te weten zouden komen, ziet de Raad niet in waarom dit risico niet zou bestaan indien de naam van zijn broer wordt gebruikt voor de verzending in plaats van de naam van zijn oom. Er verder op gewezen dat op het verzendbewijs een adres in Kabul vermeld staat, stelt verzoeker ook slechts dat hij dit niet weet en dat alle post via Kabul naar België wordt gestuurd (stuk 6, gehoorverslag, p. 18). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat er een specifiek adres in Kabul vermeld staat op het door verzoeker neergelegde verzendingsbewijs. Ook in onderhavig verzoekschrift heeft verzoeker hier geen verdere verklaring voor.

Verzoeker slaagt er dan ook geenszins in te overtuigen dat zijn documenten door zijn oom M. G. werden opgestuurd en niet door zijn broer R. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan de beweerde ontvoering van verzoekers broer door de taliban, die aan de basis ligt van verzoekers asielrelaas. Waar verzoeker ten slotte stelt dat zijn reis traumatiserend en uitputtend was, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aangeeft welke traumatische gebeurtenissen hij heeft meegemaakt of minstens op welke manier dit hem zou verhinderen om duidelijke, concrete en coherente verklaringen af te leggen omtrent zijn asielrelaas. Dit zijn overigens louter beweringen, die geenszins worden gestaafd. Bovendien staat iedere asielzoeker bloot aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor.

2.6. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Wat betreft de door verzoeker neergelegde foto's, stelt de Raad vast dat hierop mannen in legeruniform staan afgebeeld. Hieruit kan echter geenszins worden afgeleid dat dit daadwerkelijk de broer van verzoeker is, noch dat deze door de taliban werd ontvoerd. Wat betreft de attesten van de broer van verzoeker, stelt de Raad vast dat dit slechts fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker hierover verklaart dat dit de originele documenten zijn (stuk 6, gehoorverslag, p. 12). Erop gewezen dat dit geen originele documenten zijn, stelt verzoeker slechts niet te weten waar deze originelen zich bevinden (stuk 6, gehoorverslag, p. 12). De taskara van verzoeker, die overigens ook slechts een fotokopie is, heeft betrekking op zijn identiteit, die *in casu* niet ter discussie staat. Het verzendbewijs werd hierboven reeds besproken. Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat veel Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is hoe dan ook relatief.

2.7. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.8. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man die voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde vier jaar lang een voedingswinkel te hebben opengehouden in het dorp en bijgevolg enige werkervaring heeft als winkelier (stuk 12, vragenlijst, p. 3; stuk 6, gehoorverslag, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontkent verzoeker dit echter en stelt hij dat hij slechts gedurende twee maanden goederen verkocht aan een tafeltje (stuk 6, gehoorverslag, p. 6). Waar verzoeker dit in onderhavig verzoekschrift tracht af te doen als een communicatief misverstand, stelt de Raad vast dat verzoeker aan het begin van zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zijn verklaringen hem werden voorgelezen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en dat alles overeenkwam met hetgeen hij had verklaard (stuk 6, gehoorverslag, p. 2). Verzoeker legt geenszins aannemelijke verklaringen af omtrent zijn tijdsbesteding. Zo stelt hij slechts dat hij gewoon buiten was en soms op de ene plaats, soms op de andere plaats speelde en soms met de koe van de familie bezig was (stuk 6, gehoorverslag, p. 5). Daarnaast is de familie van

verzoeker in het bezit van tien jerib grond (stuk 6, gehoorverslag, p. 6, 7). In dit opzicht is het overigens niet aannemelijk dat verzoeker niet met zekerheid weet hoe zijn familie nu rondkomt en slechts veronderstelt dat zij deze gronden verkopen, ondanks het feit dat hij wel degelijk contact heeft gehad met zijn familie sinds zijn aankomst in België (stuk 6, gehoorverslag, p. 9, 10, 11). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker zich tijdens deze contactmomenten niet zou geïnformeerd hebben naar de huidige situatie van zijn familie. Bovendien blijkt uit het door verzoeker neergelegde verzendbewijs dat de broer van verzoeker woonachtig is in Kabul of op zijn minst kennissen heeft met een adres in Kabul. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 20 november 2013; COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Kabul - Stad" van 5 september 2013) en de actualisatie ervan die werd toegevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij (COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Kabul - Stad" van 30 april 2014) blijkt dat het totaal aantal incidenten in Kabul in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als "zeer laag". Ondanks een toename in het eerst kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. Tussen januari en augustus 2013 waren er gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen high profile doelwitten. Ook de UNHCR stelt in de Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 dat de AGE's high profile attacks blijven uitvoeren in Kabul. Hiermee worden aanslagen bedoeld die overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid als doelwit hebben. Het betreft vaak zogenaamde 'complexe' aanslagen, de doelbewust en gecoördineerd zijn, uitgevoerd worden door meer dan één strijder en waarbij een zelfmoordaanslag wordt gepleegd in combinatie met minstens één andere aanvalstechniek. Deze aanslagen worden meestal sterk gemediatiseerd en eerder dan het verkrijgen van controle over de stad is de opzet ervan de weerslag bij de publieke opinie. De bedoeling van deze aanslagen is de perceptie creëren van een onstabiele en kwetsbare stad. De frequentie en de daadwerkelijke impact van dergelijke aanslagen staat niet in verhouding met de media-aandacht die zij opeisen. Betreffende de periode van augustus 2013 tot april 2014 valt aan te stippen dat alle aanslagen hetzij een high profile als doelwit hadden, hetzij leger of politie. Afghaanse burger die om het leven komen zijn meestal omstaanders. Opvallend zijn de aanvallen op civiele doelwitten waar bij uitstek westerlingen vertoeven. Met uitzondering van één aanslag op een sjiietisch centrum kan geen van de AGE-acties tussen september 2013 en april 2014 gecatalogeerd worden als een specifieke aanslag op een louter civiel Afghaans doelwit. De Taliban had aangekondigd de Afghaanse presidentsverkiezingen met geweld te zullen verstoren. In maart werden verschillende aanslagen gepleegd in Kabul. Het is echter opvallend dat sinds begin april het geweld wat geluwd lijkt. Op de dag van de eerste ronde van de presidentsverkiezingen, 5 april 2014, werden geen zware gewelddaden gepleegd in het land. Ook in Kabul bleef alles rustig. De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Na een uitgebreide analyse van de tweewekelijkse ANSO berichten bleken deze operaties hoofdzakelijk arrestaties van vermeende opstandelingen, wapen- en explosievondsten. Hoewel dit inherent een groot potentieel op gewelddadige incidenten inhoudt, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. Herhaaldelijk kwamen de ANSF dan ook in het nieuws wanneer zij een aanslag verijdelden. Het Amerikaanse ministerie van Defensie noemt Kabul in een rapport uit juli 2013 één van de minst gewelddadige plaatsen in Afghanistan, waar sommige van de beste ANSF-eenheden de veiligheid voorzien. Gerenommeerde analisten komen tot dezelfde vaststelling dat Kabul stevig in handen is van de regering. Een andere oorzaak van geweld in Kabul is criminaliteit. Het aantal kidnappings van rijke Afghanen bereikte een 'alarmerend niveau'. Toch wordt het niveau van de criminaliteit eerder als laag bestempeld voor een stad van de omvang van Kabul. Uit de analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, in de context van aanslagen op regeringsgebouwen, in hoofdzaak gebouwen van de ANSF. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier en de verweernota, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie kan ondergraven.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF